

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj, 01 0 K 006790 12 K 2
Bihać, 07.07.2014 godine

Pravosnažno 23.09.2015. godine.
presudom Vrhovnog suda F BiH broj
01 0 K 006790 14 Kž 2 od 23.09.2015.
godine prvostepena presuda potvrđena.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Jasminke Karabegović kao predsjednice vijeća, te sudija ovog suda Kapić Reufa i Pračić Ilvane kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Kudić Amira, postupajući u krivičnom predmetu protiv optuženog Lavrnić Ratka sina M. iz R., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka a) a u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BH, kojeg brani branilac po službenoj dužnosti Adamović Cvijetin advokat iz Bijeljine, postupajući po optužnici Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj T20 0 KTRZ 0001980 11 od 28.12.2011.godine, nakon glavnog, usmenog i javnog pretresa održanog 02.07.2014.godine u prisutnosti kantonalnog tužioca USK Bihać Mesić J.a, optuženog i njegovog branioca jednoglasno je donio te dana 07.07.2014 godine javno objavio slijedeću

P R E S U D U

Optuženi **LAVRNIĆ RATKO** sin M. i majke S. djevojački K., rođen 15.08.1966.godine u selu J. opština K., nastanjen u mjestu R. bb, opština R., po nacionalnosti ..., državljanin ..., završio šest razreda OŠ, pismen, oženjen, otac jednog malodobnog djeteta, zaposlen u K. p. R., sa mjesečnom plaćom od 400,00 KM slabog imovnog stanja, JMB ..., neosuđivan.

Primjenom odredbe iz član 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH)

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

Da je:

Tokom 1993 godine za vrijeme rata u BiH kao pripadnik VRS, 17. Ključke LPBR-V.P. 7286 Ključ, postupao suprotno pravilima međunarodnog humanitarnog prava, kršeći odredbe člana 3. stav 1. tačka a) IV. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949.godine, tako što je:

Dana 10.02.1993.godine između 19,00 i 19,30 časova u zaseoku R., opština Ključ naoružan automatskom puškom kalibra 7,62 mm, fabrički broj 308038, došao pred kuću Ć. E., gdje se te večeri okupilo više civila bošnjačke nacionalnosti, među kojima sestre R. H. i F., Ć. E. i njegova supruga S., A. R., Ć. N. i S. I., nakon čega je sa pristupnog makadamskog puta sa udaljenosti od nekoliko metara, u namjeri da ih liši života iz automatske puške rafalno ispalio više metaka u pravcu R. F. koja se u tom trenutku zatekla ispred kuće, a zatim i prema prozoru prostorije u kojoj su sjedili prethodno navedena lica, pa je zrnima ispaljenih metaka lišio života R. F. (rođena 1937) nanoseći joj povredu u predjelu grudne duplje uvidu prostrelne rane sa lomom V, VII, VIII i IX, rebra, zatim R. H. (rođena 1943) nanijevši joj povredu lijeve grudne duplje sa prostrelnom ranom i višestrukim prelomom nadkoljenice i A. R. (rođena 1913) sa povredom glave, ličnih kostiju i grudne duplje, a teško ranio Ć. E., pa K. je nakon desetak minuta S. I. izašla ispred ulaznih vrata tražeći snahu S., koja je prethodno napustila kuću, kako bi zatražila pomoć od komšije T. M., stojeći i dalje na putu, u pravcu I. koja mu se misleći od njega da je S. približavala i obratila riječima „S., S.“, izgovarajući joj riječi „marš tamo“ u namjeri da je liši života ispalio više metaka, a da je pri tome nije pogodio, jer se I. bacanjem na zemlju uspjela spasiti i ostati nepovrijeđena.

Čime bi izvršio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ.

Na osnovu odredbe iz člana 203. ZKP FBiH optuženi se oslobađa plaćanja troškova ovog krivičnog postupka i paušala te isti padaju na teret budžetskih sredstava ovog suda.

Na osnovu člana 212. stav 4. ZKP FBiH porodice poginulih R. H., R. F., A. R. i Ć. E. se sa imovinsko pravnim zahtjevom upućuju na građansku parnicu.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Tužilaštva Bosne i Hercegovine – Posebno odjeljenje za ratne zločine broj T 20 0 KTRZ 00019811 od 28.12.2011.godine, optuženom Lavrnić Ratku stavljeno je na teret krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173.stav 1. tačka a) u vezi sa članom 180.stav 1. KZ BiH.

Presudom ovoga suda broj: 010 K 006790 od 19.10.2012 godine, optuženi Lavrnić Ratko, na osnovu člana 299 tačka c) Zakona o krivičnom postupku FBiH oslobođen je od optužbe da je počinio ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 preuzetog KZ SFRJ. Istom presudom odlučeno je da troškovi krivičnog postupka na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH padaju na teret budžetskih sredstava a porodice poginulih R. H., R. F., A. R. i Ć. E. sa imovinsko pravnim zahtjevom upućeni su na parnični postupak u smislu člana 212. stav 4. ZKP FBiH.

Rješenjem Vrhovnog suda Bosne i Hercegovine broj 01 0 K 006790 12 Kž od 12.02.2014 godine uvažena je žalba Kantonalnog tužioca USK Bihać pa je presuda Kantonalnog suda u

Bihaću broj: 010 K 006790 od 19.10.2012. godine ukinuta i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U skladu sa navedenim rješenjem na pretresu održanom u ponovnom postupku pred ovim sudom, na osnovu odredbe člana 331. a) stav 4. prihvaćeni su dokazi izvedeni na ranijem glavnom pretresu pa su pročitani iskazi svjedoka T. R., T. R.1, Ć. S., S. I. i B. J. sa zapisnika o glavnom pretresu ovoga suda od 13.09.2012.godine, iskazi svjedoka D. S., T. N. i M. M. sa zapisnika o glavnom pretresu ovoga suda od 14.09.2012.godine, iskazi svjedoka V. D., N. T., G. G., D. Ž. sa zapisnika o glavnom pretresa ovoga suda od 20.09.2012 godine, iskazi svjedoka M. Z., vještaka dr. Semire Pašalić i vještaka Popović Željka i Marić Milka sa zapisnika o glavnom pretresu od 21.09.2012 godine, iskazi svjedoka L. M., J. M., P. Z., K. T. i iskaz optuženog Lavrnić Ratka kao svjedoka sa zapisnika o glavnom pretresu ovoga suda od 19.10.2012 godine. Također su prihvaćeni i pročitani materijalni dokazi optužbe izvedeni na glavnom pretresu 21.09.2012 godine i to: zapisnik o uviđaju Osnovnog sud u K. broj Kri 18/93 od 11.02.1993 godine, zapisnik sačinjen sa lica mjesta po istražnom sudiji Dakić Rajku, fotodokumentacija R. H. i dr. Erezovića od 11.02.1993 godine sačinjena od stanice Javne bezbjednosti Ključ vezano za ovaj uviđaj, akt Stanice javne bezbjednosti K. broj 00-233-26/93 od dana 26.10.1993 godine koje se odnosi na oružje koje je slato na vještačenje oduzeto od osumnjičenog Lavrnić Ratka, nalaz i mišljenje vještaka balističara broj 02/3-233-1003 od 07.11.1993 godine (vještaci su bili uposlenici odjeljenja krim.tehnike Banja Luka), akt Centra javne bezbjednosti Banja Luka broj 008-02/1-230-1878/11 od 05.12.2001 godine (u prilogu kojeg je dostavljena ovjerena kopija navedenog nalaza da se vidi da postoji takav nalaz u krim. Tehnici u Banja Luci), fotodokumentaciju vještačenja vatrenog oružja SJB Ključ od 26.10.1993 godine, sačinjen od strane odjeljenja krim. Tehnike Banja Luka broj 02/3-233-1003 od 7.11.1993.godine, izvještaj pozornika sa lica mjesta koji su obezbjeđivali uviđaj, knjiga izvršenih vještačenja koje su se pokazati službenim licima koji su popunjavali te knjige, kopiju dnevnika događaja Stanice javne bezbjednosti K. pod rednim brojem 108 R. gdje je bilo krivično djelo kao i pod rednim brojem 27 i 45 o prijavljivanju B. D., Lavrnić Ratka Stanice policije SJB K., crtež i lica mjesta ekshumacije 8 tijela ubijenih civila bošnjaka, mezarje R. Općina K., broj 44/97 od 12.05.1997 godine, zapisnik o ekshumaciji uviđaja grobnica na području Općine K. sačinjene 09.05.1997 godine, Kantonalnog suda u Bihaću broj Kri 30/97, obdukcioni zapisnici za R. F., R. H. i A. R.u sačinjen po liječniku u Centru prim.dr. Mešić Pašalić Semiri od 02.6.1997 godine, zapisnik o izvršenoj identifikaciji obdukciji leševa iz grobnica na području općine K. Kantonalnog suda u Bihaću broj kri 30/97 od 14.05.1997 godine, gdje su na stani 4 i 5 mrtva tijela identificiranih lica koja su obducirana ove prilike, fotodokumentacija grobnica Općina K. također vezano ekshumaciju 8 tijela od 12.05.1997 godine, izvod iz matične knjige umrlih za R. F., R. H. i A. R., akt istražnog sudije Kantonalnog suda u Bihaću broj Ki-7/98-RZ od 23.10.2001 godine upućena porodici Ć. E. radi dostave dokumentacije ili eventualne ekshumacije, odgovori porodice odnosno supruge od oštećenog Ć. E. - Ć. S. o neslaganju da bi se vršila ekshumacija jer je zadobio samo povrede, akt odjeljenja za Opću upravu Općina R. R.Srpska broj 03/2-83-5/10 od 09.11.2011 godine u prilogu kojeg je dostavljen jedinični karton za Lavrnić Ratka sin Mirka da je bio pripadnik vojske R.Srpske u naznačenom periodu (prvi period 04.12.1992 godine do 28.02.1993 godine, drugi period 14.11.1994 godine do 05.02.1995 godine), naredba komandanta glavnog štaba Vojske R.Srpske od 03.07.1992 godine o formiranju vojnih jedinica gdje se na strani 5. vidi da u drugom Krajiškom korpusu treba formirati 17. Ključku laku pješadijsku brigadu mirnodopska vojna pošta 7286, dakle znači jedinica kojoj je pripadao optuženi, izvod iz

Službenog lista RBiH broj 1/92 odluku o proglašenju neposredne ratne opasnosti, odluku o proglašenju ratnog stanja br. 7/92 Službeni list BiH, odluka o ukidanju ratnog stanja br. 50/95 Službeni list BiH, izvod iz matične knjige umrlih za V. S., i izvod iz KE za optuženog Lavrnić Ratka III PU K. broj 05-1/08-3-1-1-04-3-959/11 od 28.12.2011 godine, kao i materijalni dokazi odbrane izvedeni na glavnom pretresu dana 19.10.2012 godine i to: vojna knjižica optuženog Lavrnić Ratka, rješenje Općine R., Odjeljenje za Opću upravu broj 03-560-122-1/07 od 31.12.2007 godine, mišljenje Opštinske mobilizacije R. broj 279/2007 od 12.06.2007 godine, uvjerenje Opštine R. broj 03-83-1-229/10 od 27.10.2010 godine, matični jedinstveni karton optuženog, izjava o zajedničkom domaćinstvu Opštine R. ,broj 0056-3976/12 od 17.10.2012 godine, i medicinska dokumentacija koja se odnosi na svjedoka T. N. .

Osim toga na pretresu održanom u ponovnom postupku saslušana je svjedokinja odbrane P. K., dok je kantonalni tužilac odustao od saslušanja predloženog svjedoka G. A. zbog njegovog zdravstvenog stanja a kao materijalni dokaz u spis uložio zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Lavrnić Ratka sačinjen pod brojem T20 0 KTRZ30000198011 u Tužilaštvu BiH dana 20.12.2011 godine.

Cijeneći izvedene dokaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, ovaj sud je našao da nema pouzdanih dokaza da je optuženi Lavrnić Ratko počinio krivično djelo za koje se optužuje pa ga je na osnovu člana 299 tačka c) ZKPFBIH oslobodio od optužbe da je počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 preuzetog KZ SFRJ a iz slijedećih razloga:

Navedenom optužnicom optuženom Lavrnić Ratku stavljeno je na teret da je za vrijeme rata u BIH , kao pripadnik VRS- 17 Ključke LPBR- VP 7286 Ključ, kršeći odredbe člana 3 stav 1 tačka a) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08,1949 godine , dana 10.02.1993 godine u zaseoku R. , općina K., automatskom puškom kalibar 7,62 mm, fabrički broj 308038 došavši pred kuću Č. E. gdje se te večeri okupilo više civila bošnjačke nacionalnosti , u namjeri da ih liši života iz automatske puške rafalno ispalio više metaka kojima je lišio života R. F. , R. H. i A. R. , teško ranio Č. E. i pokušao ubiti S. I..

Radnje koje se optuženom stavljaju na teret koje su opisane u navedenoj optužnici, Tužilaštvo Bosne i Hercegovine je pravno kvalifikovalo kao krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka a) a u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BH. Prilikom donošenja ove presude sud je u odnosu na optuženog primjenio odredbe preuzetog KZ SFRJ koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret jer je ranije važeći i preuzeti KZ SFRJ blaži za optuženog u pogledu vrste i raspona propisane kazne za isto krivično djelo u odnosu na KZ BH. Naime, prema odredbama preuzetog KZ SFRJ za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva propisana je kazna zatvora od najmanje pet godina ili smrtna kazna dok je KZ BIH za ovo isto krivično djelo propisana kazna zatvora od najmanje deset godina ili kazna dugotrajnog zatvora. Obzirom da se smrtna kazna u našem krivičnom zakonodavstvu prema Protokolu 6 uz Evropsku Konvenciju o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda ne može izreći, te da se prema odredbama preuzetog KZ SFRJ optuženom maksimalno može izreći kazna zatvora do 15/ petnaest/ godina evidentno je da je navedeni zakon koji je važio u inkriminirano vrijeme blaži za optuženog.

U toku postupka nesporno je utvrđeno da je u vrijeme koje je označeno u optužnici kao vrijeme izvršenja krivičnog djela postojao i trajao sukob između vojnih snaga Armije RBiH i Vojske Republike Srpske na području općine K. te da je područje naselja R., općina K. bilo pod kontrolom snaga Vojske Republike Srpske. Navedena činjenica utvrđena je na osnovu iskaza saslušanih svjedoka optužbe i odbrane te materijalnim dokazima i to Odlukom o proglašenju neposredne ratne opasnosti Predsjedništva RBH od 08.04.1992.godine te Odlukom o proglašenju ratnog stanja Predsjedništva RBH od 20.07.1992.godine. Navedenu činjenicu nespornom je učinila i odbrana optuženog.

Nije sporno da je optuženi Lavrnić Ratko u kritično vrijeme, 10.02.1993 godine bio pripadnik Vojske Republike Srpske koja činjenica proizilazi iz akta dostavljenog na zahtjev Tužilaštva BiH od strane odjeljenja za Opću upravu Općine R., R.Srpska broj 03/2-83-5/10 od 09.11.2011 godine u prilogu kojeg je dostavljen jedinični karton za Lavrnić Ratka sin Mirka da je bio pripadnik vojske R.Srpske u periodu od 04.12.1992 godine do 28.02.1993 godine i u periodu 14.11.1994 godine do 05.01.1995 godine) kao i iz rješenja Općine R., Odjeljenje za Opću upravu broj 03-560-122-1/07 od 31.12.2007 godine kojim rješenjem je utvrđen status i kategorija borca Lavrnić Ratka i u kojem je utvrđeno da je optuženi Ratko bio na ratištu 4 mjeseca i 15 dana borbenih dejstava u periodu od 04.12.1992 godine do 28.02.1993 godine i od 04.11.1994 godine do 05.01.1995 godine), mišljenja Opštinske boračke organizacije R. broj 279/2007 od 12.06.2007 godine kojim je potvrđeno da je isti bio u zoni ratnih dejstava ukupno 5 mjeseci i potvrđuje podatke za period od 04.12.1992 godine do 28.02.1993 godine i od 04.11.1994 godine do 05.01.1995 godine i uvjerenja Opštine R. broj 03-83-1-229/10 od 27.10.2010 godine kojim se potvrđuje da je Lavrnić Ratko za vrijeme ratnih opasnosti bio na ratištu od 24.12.1992 godine do 28.02.1993 godine u VJ 7286 i od 4.11.1994 godine do 05.01.1995 godine takodjer u VJ 7286 a koje dokaze je iznijela odbrana optuženog . Iz Naredbe komandanta glavnog štaba Vojske R.Srpske od 03.07.1992 godine o formiranju vojnih jedinica utvrđeno je da je u drugom Krajiškom korpusu formirana 17. Ključka laka pješadijska brigada, mirnodopska vojna pošta 7286, kojoj je pripadao optuženi.

Nesporna je i činjenica da je dana 10.02.1993.godine između 19 i 19,30 sati u zaseoku R. općina K. došlo do pucanja iz automatske puške i to u pravcu R. F. koja se nalazila ispred kuće Ć. E. a zatim u pravcu prozora prostorije u kojoj su sjedili R. H., A. R., Ć. E., Ć. S. , S. I. , Ć. N. i S. S. te da su usljed navedenog pucanja od zadobivenih povreda preminule R. F., R. H. i A. R. dok je Ć. E. zadobio teške tjelesne povrede. Nesporno je da su navedena lica bila civili bošnjačke nacionalnosti. Ove činjenice utvrđene su na osnovu iskaza saslušanih svjedoka T. R., T. R.1, Ć. S., S. I. i B. J. ,V. D., N. T., G. G., D. Ž. i M. Z. i vještaka dr. Semire Pašalić a iskazi ovih svjedoka i vještaka potvrđeni su i materijalnim dokazima : zapisnikom o uviđaju Osnovnog sud u K. broj Kri 18/93 od 11.02.1993 godine, zapisnikom sačinjenim sa lica mjesta po istražnom sudiji Dakić Rajku, fotodokumentacijom R. H. i dr. od 11.02.1993 godine sačinjena od SJB K., izvještajem pozornika sa lica mjesta koji su obezbjeđivali uviđaj, crtež i lica mjesta ekshumacije 8 tijela ubijenih civila bošnjaka, mezarje R. Općina K., broj 44/97 od 12.05.1997 godine, zapisnik o ekshumaciji uviđaja grobnica na području Općine K. sačinjene 09.05.1997 godine, Kantonalnog suda u Bihaću broj Kri 30/97, obdukcioni zapisnici za R. F., R. H. i A. R. sačinjen po liječniku prim.dr. Mešić Pašalić Semiri od 02.6.1997 godine, zapisnikom o izvršenoj identifikaciji obdukciji leševa iz grobnica na području općine K. Kantonalnog suda u Bihaću broj kri 30/97 od 14.05.1997 godine gdje su na stani 4 i 5 mrtva tijela identificiranih lica koja su

obducirana ove prilike, fotodokumentacijom grobnica Općina K. također vezano ekshumaciju 8 tijela od 12.05.1997 godine, izvodom iz matične knjige umrlih za R. F., R. H. i A. R..

Nesporna je i činjenica da je kritične prilike pucao iz automatske puške kalibar 7,62 mm, fabrički broj 308038 a koja činjenica je utvrđena na osnovu iskaza svjedoka G. G., N. T., Ž. D., vještaka Popović Željka i Marić Milka te materijalnim dokazima- aktom Stanice javne bezbjednosti K. broj 00-233-26/93 od dana 26.10.1993 godine koji se odnosi na oružje koje je poslano na vještačenje, vještačenja vatrenog oružja-automatske puške broj 308038 i spornih čahura kriminalističke tehnike MUP-a RS u Banja Luci, fotodokumentacije vještačenja vatrenog oružja SJB K. od 26.10.1993 godine

Ono što je **sporno** u ovom krivičnopravnom događaju je činjenica čija je i ko je kritične prilike pucao iz automatske puške kalibar 7,62 mm, fabrički broj 308038 i lišio života tri civilna lica , jedno teško ranio te pokušao lišiti života još jedno civilno lice.

Ovaj sud nalazi da provedenim dokazima optužbe nije van razumne sumnje dokazano da je upravo optuženi Lavrnić Ratko osoba koja je kritične prilike, s namjerom da liši života lica bošnjačke nacionalnosti koja su se nalazila u kući Ć. E., pucala iz navedene puške niti je dokazano da je navedena puška njegova.

Naime, optuženi u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka poriče izvršenje krivičnog djela i tvrdi da kritičnog dana uopće nije bio u K. niti je pucao niti je bilo kad imao automatsku pušku. Naveo je da je krajem decembra mjeseca 1992 godine i početkom januara 1993.godine bio na ratištu u B. a zatim da je ponovo prisilno mobilisan devetog januara 1993 godine i odveden na ratište u M. kod Z. odakle se vratio krajem februara 1993 godine, da nije mogao pobjeći sa navedenog područja jer je bilo jako daleko te da uspio vratiti tako što je ušao u autobus sa vojnicima iz S. M. i nekako došao do K.. Tvrdio je da je u ratu imao konje , bavio se oranjem i prevlačenjem drva te se družio sa G. A. , S. i Ć. N., da je poznavao H. sestru koja ga je, dok je išao u školu puno puta nahranila i ogrijala i da nije imao nikakave razloge da ih ubije. Optuženi je i u fazi istrage u svojoj odbrani poricao izvršenje ovog krivičnog djela i njegova se odbrana u bitnom podudarala sa iskazom koji je dao u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu a što je sud utvrdio uvidom u zapisnik o ispitivanju osumnjičenog broj: T20 0 KTP300001980 11 od 20.12.2011.godine a koji je ovaj sud u ponovljenom postupku prihvatio kao dokaz optužbe.

Optužba je krivicu optuženog temeljila prvenstveno na činjenici da je svjedok G. G., koji je radio kao krim tehničar u SJB Ključ i vršio uviđaj sa istražnim sudijom, u svom iskazu naveo da je pronađene čahure sa lica mjesta zajedno sa automatskom puškom koju mu je kasnije , nakon ovog događaja **neko** donio i rekao da je oduzeta od Lavrnić Ratka, poslao na vještačenje te da je on lično napisao zahtjev za vještačenje i u operativnu knjigu napisao da se na vještačenje dostavlja puška koja je oduzeta od Lavrnić Ratka. Na vještačenje je poslao i čahure i iz još dva neriješena slučaja. Potvrdio je da je vještačenjem utvrđeno da samo čahure pronađene na licu mjesta u R. pripadaju pušci koja je dostavljena na vještačenje. Međutim ovaj svjedok nije znao reći ko mu je donio automatsku pušku i od koga je dobio saznanja da je puška oduzeta od Lavrnić Ratka. Naveo je da je lice koje mu je dostavilo pušku možda bio dežurni pozornik ili neko iz kriminalističke policije te da nisu postojali bilo kakvi pismeni tragovi u vidu potvrde o oduzimanju ili slično temeljem koje je on izvršio upis u oprativnu knjigu . Iako je iskaz ovog

svjedoka sud prihvatio kao objektivan, jasan i uvjerljiv na ovakvom iskazu nije se moglo sa sigurnošću utvrditi, za činjenično stanje bitan element a to je činjenica da je puška oduzeta od optuženog , što bi bio ključan dokaz da je optuženi počinilac djela za koje je optužen.

Pored toga, optužba krivicu optuženog temelji i na iskazima svjedokinja Č. S. i S. I. koje su kritične prilike bile zajedno u kući sa ubijenim te Č. N. i S. S. koji su nakon rata preminuli. Iz iskaza ovih svjedokinja proizilazi da su se isti kritične prilike zbog svoje sigurnosti okupili u kući Č. E. , da je R. F. izišla u WC koji se nalazio izvan kuće do kojeg se prolazilo pokraj prozora do puta, da se 10-tak minuta nakon njenog izlaska zapucalo sa puta koji je jedan metar udaljen od kuće , da su meci koji su rafalno ispućani prolazili kroz staklo od prozora te da je tom prilikom R. F. pogođena pala na zemlju ispod prozora a u kući od zadobivenih povreda na licu mjesta preminula njena sestra R. H. i A. R. dok je E. Č. teško ranjen. Vidjevši šta se dešava S. je istrčala iz kuće i otišla u pravcu kuće svog komšije T. M. a za njom je krenula i S. I. koja je , kad je ugledala da na putu neko stoji , pomislivši da je njena snaha S., istu počela dozivati njenim imenom a tada joj se obratio muški glas sa riječima „marš tamo“ da bi nakon toga od strane tog muškarca prema njoj uslijedila rafalna pucnjava koju je preživjela bacajući se na pod.

Analizirajući iskaze ovih svjedokinja izvodi se zaključak da ni jedna od njih nije vidjela odnosno prepoznala lice koje je pucalo. Svjedokinja Č. S. uopšte nije vidjela onog ko je pucao dok je svjedokinja S. I. vidjela samo siluetu od koje je prvo pomislila da je njena snaha a onda navela da se radilo o silueti muškarca obučenog u nećem sivom. Ova svjedokinja takođe nije prepoznala ni glas muškarca koji joj se tom prilikom obratio. Istina, svjedokinja Č. S. je navela da joj je kasnije, poslije rata, T. R. pričala da je milicija u njenoj kući(kad se događaj desio) vidjela Lavrnić da je skoćio preko zida između A. kuće i kuće M. T. što je potvrdila i svjedokinja S. I. kojoj je ovo isprićala S.. Međutim K. se iskazi ovih svjedokinja dovedu u vezu sa iskazom svjedokinje T. R. i policajaca koji su u kritično vrijeme bili u kući T. R. ne može se izvesti zaključak da je policija vidjela da optuženi Lavrnić preskaće zidić između A. kuće i kuće M. T.. Naime, svjedokinja T. R. je u svom iskazu potvrdila da je nakon dolaska Č. S., koja joj je rekla da je neko pucao na njihovu kuću i da možda ima mrtvih, došla i policija ali nije potvrdila da je policija rekla da su vidjeli da je optuženi Lavrnić Ratko preskoćio zidić. Ova svjedokinja je potvrdila svoj iskaz iz istrage u kojem je navela da je ćula da su policajci pričali između sebe ko bi to mogao biti i da je ćula K. govore jedan drugom kako su idući prema njihovim kućama ispod sela, odnosno kuće Talić Muje vidjeli kako neko preskaće zidić ali da ne znaju ni ko je ni šta je. Isto tako policajac V. D., koji je radio kao pozornik kritične noći i bio upućen u kuću T. kad su se dogodila ubistva nije potvrdio da je lice koje su vidjeli da preskaće preko zida prilikom dolaska na lice mjesta optuženi Lavrnić Ratko. Ovaj svjedok je naveo da je to lice bilo muško obućeno u staru vojnu uniformu te da se u kući T. pričalo da je optuženi pola sata ranije prošao pored njihovih kuća urlićući i pjevajući te da je nakon toga „srezan“ rafal. Dakle, iskazi navedenih svjedoka u pogledu ove odlučne činjenice (da je lice koje je preskoćilo zidić bio optuženi) su potpuno različiti i zbog toga nisu mogli predstavljati pouzdan osnov da sud izvede zaključak da je to lice bio upravo optuženi.

Kada je u pitanju iskaz svjedoka T. N. u kojem je ovaj svjedok naveo da poznaje optuženog Lavrnić Ratka jer su im kuće udaljene neka 3-4 km , da je ćuo da je Lavrnić Ratko ubio navedene žene jer se to pričalo u selu R. te da je jednom prilikom Lavrnić Ratko dolazio kod njihove kuće nudeći neke stvari kao što su šporet, mašina za veš ili slično na prodaju i tom

prilikom rekao da je on iz puške ubio H. i još jednu ženu, sud je imajući u vidu da je ovaj svjedok psihički bolesnik o čemu je valjanu dokumentaciju pružila odbrana optuženog te činjenicu da je naveo da je optuženi te prilike u njegovu kuću došao pod uticajem alkohola a onda tu popio još nekoliko rakija i bez ikakvog povoda rekao da je on ubio H. i još jednu ženu, cijenio da iskaz ovog svjedoka za sud ne predstavlja pouzdan i objektivan, te čvrst dokaz da je upravo optuženi lišio života ove tri žene i ranio Č. E. a naročito kada se ima u vidu da je svjedokinja P. K. navela da je čula da je počinitelj ovog djela on, N. T. pa je sud u tom kontekstu i posmatrao njegov iskaz, kao nastojanje da se sumnja sa njegovog imena prebaci na optuženog Lavrnić Ratka. Činjenica da svjedokinja odbrane P. K. nije ostavila dojam vjerodostojnog svjedoka, ne mijenja uvjerenje ovog suda da ne postoji dovoljno dokaza da je počinitelj ovog krivičnog djela upravo optuženi Lavrnić Ratko, te njen iskaz ovaj sud i nije cijenio kao odlučan za donošenje oslobađajuće presude.

Isto tako iz iskaza svjedoka B. J. koji je zajedno sa licem po imenu E. ukopavao ubijene žene a nakon toga čuo od A. M. da je on čuo da bi ubica navedenih žena mogao biti Lavrnić Ratko a da mu pri tome nije detaljno govorio od koga je čuo i na koji način je to zaključio, sud nije mogao na pouzdan način utvrditi da je ta ubistva zaista i počinio optuženi Lavrnić Ratko naročito imajući u vidu da je svjedokinja P. K. navela da je čula da je navedena ubistva počinio T. N.. U ovakvom slučaju, kad jedni svjedoci navode da su čuli da je ubistva počinio optuženi Lavrnić Ratko a drugi da je to učinio neko drugi a pri tom imajući u vidu da niti jedan od tih svjedoka nije bio prisutan na licu mjesta, iskaze ovih svjedoka sud nije mogao prihvatiti prilikom utvrđivanja odlučnih činjenica.

Optužba se također u dokazivanju krivnje optuženog pozivala na službenu zabilješku koju je sačinio svjedok M. J. povodom razgovora sa G. A., svjedokom od čijeg saslušanja je optužba odustala zbog njegovog zdravstvenog stanja i traume koju je doživio u toku rata. Iz navedene službene zabilješke proizilazi da se G. A. nije mogao saslušati kao svjedok pa je M. J. kao ovlašteno službeno lice sačinio zabilješku o tome da G. A. ima saznanje da je policija nakon izvršenih ubistava privela optuženog Lavrnić Ratka u njegovo selo J. gdje je isti iz jaslara izvadio automatsku pušku i predao je policajcima sa kojima je došao. Ovakav dokaz za sud je neprihvatljiv imajući u vidu da G. A. nije saslušan u svojstvu svjedoka u toku istrage upravo zbog svoje bolesti pa je nejasno kako je M. J. mogao razgovarati sa ovim licem i saznati odlučne činjenice u ovoj krivičnoj stvari a nije ga mogao saslušati u svojstvu svjedoka. Imajući u vidu odredbe ZKP-a koje se odnose na saslušanje svjedoka jasno je da se navedena službena zabilješka i njen sadržaj nisu mogli prihvatiti kao dokaz i osnov za izvođenje zaključaka o relevantnim činjenicama.

Sud je prilikom donošenja presude cijenio i iskaz svjedoka T. N. koji je kao kriminalistički inspektor prisustvovao uviđajnim radnjama i obavljao određene razgovore radi prikupljanja informacija o eventualnom počiniocu krivičnog djela ali ni iz iskaza ovog svjedoka nije mogao izvući zaključak u pogledu relevantnih činjenica obzirom da ovaj svjedok navodi da on toga dana nije došao do bilo kakvih saznanja o počiniocu krivičnog djela te da kasnijim operativnim radom na navedenom krivično pravnom slučaju nije prikupio dovoljno osnovane sumnje kako bi podnio krivičnu prijavu protiv optuženog Lavrnić Ratka.

Na osnovu svega navedenog, odnosno iz provedenih dokaza optužbe koje je sud cijenio kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti te dovodeći ih u vezu sa odbranom optuženog, sud je utvrdio da nema pouzdanih i nesumnjivih dokaza već samo indicija, sumnji i pretpostavki da je optuženi Lavrnić Ratko postupao na način kako to prezentira optužnica. U konkretnom slučaju niko od saslušanih svjedoka nije vidio niti prepoznao lice koje je pucalo kritične prilike, niko od svjedoka nije potvrdio da je puška iz koje je pucano oduzeta od Lavrnić Ratka niti je to potvrđeno bilo kakvim materijalnim dokazom (osim što je svjedok G. G. naveo da je on u operativnu knjigu upisao da je puška oduzeta od optuženog s tim da nije znao ko mu je to rekao i da li je zaista puška pripadala optuženom). Osim toga, uvidom u akt istražnog sudije Kantonalnog suda u Bihaću broj KI-7/98-RZ od 23.10.2001 godine upućenog porodici Č. E. utvrđeno je da su se za ovo krivično djelo najprije sumnjičili M. D. i dr. U prilog stanovištu suda da se u konkretnom slučaju radi samo o sumnjama govori i činjenica da je optuženi sumnjičen i za ubistvo S. B. i pljačku kuće D. S. a da je nakon dostavljanja čahura koje su pronađene na licu mjesta u ova dva slučaja utvrđeno da ne pripadaju pušci iz koje je pucano u ovom krivično pravnom događaju za koji je optužen Lavrnić Ratko. Dakle, radi se zaista samo o sumnjama i nagađanjima da je optuženi to lice koje je pucalo. Činjenicu da je optuženi u kritično vrijeme imao automatsku pušku optužba takođe nije dokazala a okolnost da je optuženi u ratu nosio staru vojnu uniformu koju je optužba nastojala dokazati iskazima svjedoka je sasvim irelevantna u odnosu na kritični događaj koji se desio u ratu K. su svi nosili nekakve uniforme i naoružanja.

Imajući u vidu naprijed navedeno, sud je u pomanjkanju drugih dokaza dakle u nedostatku čvrstih i pouzdanih dokaza optuženog oslobodio od optužbe, poštujući pri tome institut in dubio pro reo, odnosno da sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje krivičnog djela sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog.

Prilikom donošenja ove presude sud je u cijelosti prihvatio nalaz, mišljenje i iskaz vještaka medicinske struke dr. Mešić Pašalić Samire u pogledu kvalifikacije tjelesnih ozljeda kod oštećenih i uzroka nastupanja njihove smrti.

Isto tako prihvaćeni su iskazi saslušanih vještaka Popović Željka i Marić Milka koji su potvrdili da su vršili vještačenje vatrenog oružja i spornih čahura i utvrdili da dostavljene sporne čahure koje su nađene na licu mjesta potiču od oružja koje im je dostavljeno odnosno automatske puške broj 308038 AP cal. 7,62 mm.

Sud je također prihvatio kao valjane, istinite i zakonite sve materijalne dokaze koje je optužba izvela u toku glavnog pretresa a također koje je izvela i odbrana tokom glavnog pretresa i njihov sadržaj u toku postupka od strane optuženog, njegovog branioca i kantonalnog tužioca nisu osporavani niti na bilo koji način dovedeni u sumnju.

Iskaze ostalih svjedoka koji su saslušani u toku postupka sud nije posebno obrazlagao obzirom da nisu bili od bitnog uticaja za utvrđivanje činjeničnog stanja.

Obzirom da nije dokazano da je optuženi počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ, sud je na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH donio presudu kojom se optuženi Lavrnić Ratko oslobađa od optužbe..

Odluka o troškovima krivičnog postupka donijeta je na osnovu odredbe iz člana 203. stav 1. ZKP FBiH dok su porodice poginulih na osnovu odredbe iz člana 212. stav 4. ZKP FBiH sa imovinsko pravnim zahtjevom upućene na građansku parnicu.

ZAPISNIČAR

Amir Kudić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Jasminka Karabegović

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu FBiH Sarajevo, koja se podnosi putem ovog suda u roku od 15 dana po prijemu prijepisa ove presude u dovoljnom broju primjeraka za sud , protivnu stranku i branioca optuženog.

Na osnovu odredbe iz člana 308 stav 4 ZKP FBiH oštećeni ovu presudu mogu pobijati samo zbog odluke o troškovima krivičnog postupka i odluke o imovinsko pravnom zahtjevu.